

Arrest

nr. 119 842 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. POOLS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Azerische staatsburgerschap te bezitten en van Azerische origine te zijn. U bent geboren in Barda (Azerbeidzjan) waar u ook woont.

U bent getrouwd met A.B. (O.V. 7.748.852).

Op het moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal bent u zeven maanden zwanger.

Uw man kent in Azerbeidzjan problemen omwille van zijn politieke activiteiten.

Vaak wordt hij op straat door de politie gestopt als hij aan het werk is als taxichauffeur en moet hij boetes betalen. In augustus 2011 wordt hij op straat aangehouden en meegenomen naar de politie. Hij wordt geslagen waardoor hij hoofdwondes oploopt.

Na dit incident zal uw man nog deelnemen aan politieke manifestaties.

In mei en juni 2013 komen er twee convocaties van de politie toe. Na de eerste ontvangen te hebben trekken jullie naar uw schoonzus in Baku. Daar blijven jullie tot jullie vertrek.

Uiteindelijk verlaat u Azerbeidzjan op 7 augustus 2013. Samen met uw man vertrekt u vanuit Baku met een auto.

Jullie hebben geen identiteitsdocumenten bij zich.

De smokkelaar rijdt jullie via Wit-Rusland naar België waar jullie op 12 augustus 2013 aankomen en op diezelfde dag asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen enkel document voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag volledig beroept op de problemen van uw man E.B. (O.V. 7.748.852). U verklaart ook dat u zelf geen problemen meegemaakt heeft (CGVS p. 4).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer naar Azerbeidzjan vreest aangehouden te zullen worden door de politie van Barda wegens uw activiteiten voor de politieke oppositiepartij Musavat (CGVS p. 10 e.v.).

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal zich vragen bij het politieke profiel dat u zich aanmeet.

U verklaart dat u sinds 2011 lid bent van de politieke oppositiepartij Musavat; wat u ook aantoont met uw partijlidkaart (zie document 3).

Over uw betrokkenheid bij de partij (vooral dan bij de afdeling in Barda waar u woonde) legt u echter een aantal incoherente verklaringen af die doen twifelen aan uw werkelijke politieke engagement.

Zo verklaart u niet te weten of Musavat vertegenwoordigd is in het nationale parlement van Azerbeidzjan en hoe uw partij het doet bij verkiezingen; nochtans verklaart u te gaan stemmen bij verkiezingen.

U verklaart dat de laatste verkiezingen in Azerbeidzjan vijf jaar geleden waren; dat waren met name de presidentsverkiezingen van oktober 2008. U verklaart dat ene Rustam Ibragim Bekov toen opkwam als kandidaat voor Musavat (CGVS p. 12-13).

Deze verklaringen stroken echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd.

Daaruit blijkt immers dat er in 2009 een nationaal referendum werd gehouden over grondwetswijzigingen (waarbij onder andere moest gestemd worden over het invoeren van een onbepaald aantal regeerperiodes voor de president) en in 2010 parlementsverkiezingen.

Ook blijkt dat Musavat de presidentsverkiezingen van 2008 boycotte en niet opkwam met een kandidaat en uw partij bij de parlementsverkiezingen van 2010 zijn verworven zetels uit 2005 verloor en aldus sindsdien niet meer vertegenwoordigd is in het Azerbeidzjaanse parlement.

Welnu, als u naar eigen zeggen effectief sinds 2011 actief betrokken was bij de oppositiepartij Musavat (u voerde voor hen immers propaganda) en reeds voor 2011 al geïnteresseerd was in politiek door erover te discussiëren met uw buurtbewoners, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u van deze politieke ontwikkelingen op de hoogte bent; te meer als u een tegenstander blijkt van het huidige regime waarvan president Aliyev aan het hoofd staat.

Daarnaast verklaart u dat u deelnam aan (politieke) manifestaties, meer bepaald twee in Baku: in maart 2012 en april 2013.

Niet alleen is het vreemd dat u – gezien de heel restrictieve houding van het heersende Azerische regime tegenover de politieke oppositie – niet zou weten of deze manifestaties waren toegelaten of niet (CGVS p. 13-14), uw verklaringen hieromtrent komen ook niet overeen met wat de partijvoorzitter van Musavat-Barda over u verklaart in zijn aanbevelingsbrief (document 4).

Daarin schrijft hij immers dat u deelnam aan manifestaties op 2 april 2011, in 2012 en op 10 maart 2013; dit waren volgens hem zowel verboden als toegelaten manifestaties.

Over deze aanbevelingsbrief dient overigens nog opgemerkt te worden dat het CGVS ernstige twijfels heeft bij de authenticiteit van dit document.

Om te beginnen gaat het om blote en persoonlijke verklaringen van mensen uit uw dichte kennissenkring (nl. het afdelingshoofd van uw partij in Barda) waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt.

Dat deze brieven bezwaarlijk een bewijs van het door u aangehaalde asielrelaas kan genoemd worden, blijkt bovendien uit een aantal inhoudelijke elementen ervan.

Zo werd er reeds op gewezen dat de inhoud van deze brief niet overeenkomt met uw verklaringen over de manifestaties waaraan u had deelgenomen.

Nog in deze context antwoordde u op de vraag waarover deze manifestaties precies gingen, dat 'het doel was mensen te verenigen zodat ze zouden strijden voor mensenrechten en voor vrijheid' (CGVS p. 14).

Het valt echter op dat u niet vermeldt dat één van de manifestaties een protest was tegen de dood van soldaten, zoals vermeld in de brief.

Een andere anomalie tussen uw verklaringen en de inhoud van de brief betreft de volgende: u verklaart dat u in 2011 tijdens het voeren van propaganda op straat werd meegenomen door de politie en daarna geslagen werd in het politiekantoor en dat u in 2013 twee convocaties ontving; volgens u zijn er behalve deze incidenten geen andere specifieke dingen gebeurd als gevolg van uw politieke activiteiten (CGVS p. 5, p. 6-8, p. 10-11 & p. 15).

In de brief staat echter dat u tijdens de manifestaties ook geslagen bent geweest door de politie.

Dit komt echter duidelijk niet overeen met uw eigen verklaringen.

Gelet op de hier aangehaalde anomalieën omtrent deze brief en uw verklaringen, maakt dat er ernstige vraagtekens dienen geplaatst te worden bij zowel de oprechtheid van deze brief als bij uw verklaringen.

Ten tweede vindt het Commissariaat-generaal de problemen die u als gevolg van uw politieke activiteiten zou ondervonden hebben, weinig geloofwaardig wegens de volgende redenen.

Zo zijn er een aantal tegenstrijdigheden te vinden in uw verklaringen op de DVZ en het CGVS en in die van uw vrouw.

Op het CGVS verklaart u immers dat uw problemen begonnen in augustus 2011 toen u tijdens het propaganda voeren op straat werd meegenomen door de politie en geslagen werd in het politiekantoor (CGVS p. 5 & p. 10); op de DVZ daarentegen had u dit incident gesitueerd in 2013 en niet in 2011 (CGVS verklaring dd. 6.09.2013 p. 1-2 vraag 3.5).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u 'nee, dat was in 2011' (CGVS p. 18).

Echter, het louter herhalen van één van twee tegenstrijdige versies van de feiten vormt nooit een afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Overigens legt u een medisch attest neer (document 5) waarmee u wil aantonen dat u in augustus 2011 geslagen was geweest door de politie (CGVS p. 5).

Het medisch attest vermeldt evenwel dat u medisch-traumatische klachten heeft, maar dat dit zou komen door slagen op uw hoofd vanwege de politie blijkt hieruit niet.

Meer nog, in het attest (uitgegeven op 16 juli 2012) staat dat u reeds twee-drie jaar ziek bent. Bovendien moet gewezen worden op de reeds tegenstrijdige verklaringen die u over het bewuste incident met de politie had afgelegd: documenten vormen enkel een afdoende ondersteuning van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven aangetoond, is dit in casu niet het geval.

Dit alles doet het sterke vermoeden ontstaan dat dit medisch attest eerder te maken heeft met het feit dat u zich slecht kon uitdrukken toen u de school verliet zoals uw dokter u had verteld (CGVS p. 5-6), dan met de slagen die u door de politie zou gekregen hebben.

Zoals reeds aangehaald verklaart u dat u behalve de slagen die u kreeg na van op straat opgepakt geweest te zijn door de politie in augustus 2011 en de twee convocaties die u in 2013 werden toegestuurd, niets anders heeft meegemaakt omwille van uw politieke activiteiten (CGVS p. 15).

In dit opzicht is het opvallend dat uw vrouw – in tegenstelling tot u – wel vermeldt dat u reeds gedurende jaren voor jullie vertrek uit Azerbeidzjan door de politie werd verhinderd uw werk als taxichauffeur uit te voeren; de wegpolitie zou u vaak doen stoppen hebben om u uit te schelden en boetes te geven zodat u zou stoppen met uw politieke activiteiten (CGVS vrouw p. 8).

Daarnaast legt u ook twee convocaties neer die u van de politie in 2013 zou gekregen hebben (documenten 6 & 7).

Ook over deze documenten heeft het CGVS terechte redenen om te twijfelen aan de authenticiteit ervan.

Zoals reeds gesteld vormen documenten enkel een afdoende ondersteuning van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen – wat hier niet het geval is zoals al aangetoond.

Verder valt het op dat u wel weet wanneer de convocaties uitgegeven werden (nl. 20.05.2013 en 19.06.2013), maar niet wanneer u zich effectief diende aan te melden volgens deze convocaties (zijnde 25.05.2013 en 24.06.2013) (CGVS p. 6 & p. 8).

Als u effectief werd opgeroepen door de politie in het kader van uw problemen, kan toch verwacht worden dat u weet wanneer u zich precies moest melden.

U verklaart ook dat de twee convocaties bij u thuis waren afgeleverd toen u er zelf niet was; naar eigen zeggen heeft uw vrouw ze dan allebei aan u gegeven (CGVS p. 8).

Later echter verklaart u dat uw vrouw enkel de eerste convocatie aan u gaf en dat u de tweede van een taxichauffeur overhandigd kreeg die van Barda naar Baku kwam naar waar jullie reeds gevlucht waren na de eerste convocatie ontvangen te hebben (CGVS p. 17).

Uw vrouw zegt het nog anders: volgens haar gaf zij u de eerste convocatie en was het uw eigen broer die u de tweede bracht in Baku (CGVS vrouw p. 7 & p. 8).

Deze verklaringen zijn dermate incoherent dat ze weinig bijdragen tot de geloofwaardigheid van de authenticiteit omtrent deze convocaties.

Verder dient in verband met deze documenten nog gewezen te worden op het volgende: u verklaart dat u zich moest melden vanwege uw politieke activiteiten voor Musavat in Barda en vanwege uw deelname aan manifestaties in Baku (CGVS p. 7).

Dit blijkt echter nergens zo uit de convocaties.

Meer nog, volgens de convocaties werd u opgeroepen als getuige in een crimineel onderzoek (meer bepaald zaak nr. 130300056). U weet echter niet waarover dit onderzoek of deze zaak gaat – u verklaart zich daarover ook niet geïnformeerd te hebben op een bepaalde manier en u weet niet wat de stand van zaken op dit moment is in verband met deze zaak (nochtans verklaart u nu nog contact te onderhouden met het thuisfront) (CGVS p. 3, p. 7 & p. 18).

Welnu, als u zou opgeroepen zijn in het kader van een crimineel onderzoek en als dit te maken heeft met de redenen waarom u asiel aanvraagt, kan toch verwacht worden dat u weet waarover dit gaat of dat u op zijn minst pogingen doet om te achterhalen waarover dit gaat. Dit is hier niet het geval.

Ten slotte is het ook weinig aannemelijk dat, als u sinds 2011 problemen zou hebben gehad met de autoriteiten van uw land omwille van uw oppositie-activiteiten, u in maart 2013 nog probleemloos en persoonlijk een rijbewijs zou hebben kunnen verkrijgen van diezelfde autoriteiten (meer bepaald van de wegpolitie GAI waarover uw vrouw verklaarde dat u door hen reeds jarenlang gevisieerd werd, zie boven) (CGVS p. 3-4 + document 2).

Ten derde kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt.

Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u in Baku een smokkelaar geld betaalde om u en uw vrouw te vervoeren.

Over de route die u gevolgd heeft weet u bitter weinig te vertellen: zo heeft u het enkel over Wit-Rusland waardoor jullie reden; door welke andere landen of plaatsen jullie zouden gereden zijn weet u niet.

U verklaart onderweg niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang en nergens een identiteitscontrole gehad te hebben.

U verklaarde onderweg geen identiteitsdocumenten bij zich te hebben (uw identiteitskaart had u immers achtergelaten in Barda en een internationaal paspoort heeft u naar eigen zeggen nooit gehad) – hieromtrent verklaart u dat de smokkelaar 'misschien een vals paspoort had gemaakt', maar u bent daar niet zeker van.

Verder verklaart u dat u met de smokkelaar geen praktische afspraken had gemaakt voor het geval u wel controle zou krijgen onderweg (CGVS p. 9-10).

Dergelijke verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat u tout court niet zou weten of er al dan niet reisdocumenten voor u voorzien waren en zelfs géén controles opgemerkt zou hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage.

En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval verkeerde nooit persoonlijk te zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen.

Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een legale reisweg aan de hand van de daartoe benodigde reisdocumenten verzwijgt zoals hierboven reeds aangehaald.

Zulks vormt in samenhang met de door u beschreven onwaarschijnlijke reisroute een ernstige aanwijzing van het gegeven dat u uw internationaal reisdocument bewust zou achterhouden om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis of eerder vertrek (wat logischerwijze afbreuk zou

doen aan de geloofwaardigheid van de problemen met de Azerische autoriteiten die u naar eigen zeggen te beurt zouden zijn gevallen) te verzwijgen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Azerbeidzjan een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan.

Uw huwelijksakte en uw rijbewijs bevatten immers louter persoonsgegevens en informatie over uw echtelijke situatie.

Uw overige documenten (uw partijlidkaart, de aanbevelingsbrief van uw partij, de twee convocaties en het medische attest) werden reeds eerder besproken (zie boven).

Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, E.B.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 119 841 van 28 februari 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van E.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1. Verzoekschrift voert in zijn verzoekschrift van 5 december 2013 (zie p. 3) een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Hij voert aan dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij er niet in slaagt een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken.

Hij stelt dat hij meermaals verwezen heeft "naar de problematische en gevaarlijke ervaringen die hij heeft meegemaakt in Azerbeidzjan". Hij verwijst naar de actuele politieke toestand aldaar en vermeldt dat het algemeen bekend is dat personen met politieke overtuigingen die ingaan tegen het regime onderworpen worden aan mensonwaardige behandelingen; ze worden gearresteerd, opgesloten, gemarteld en zelfs gedood.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte tegenstrijdigheden meent te ontwaren in zijn relaas. Hij wijst erop dat hij verklaard heeft dat hij vanaf het jaar 2011 aangesloten was bij de partij Musavat en dat de commissaris-generaal zijn politieke activiteiten in twijfel trekt door te verwijzen naar gebeurtenissen in de jaren 2008, 2009 en 2010, zijnde "meer dan een jaar voor verzoeker politiek actief werd".

Hij wijst er ook op dat de commissaris-generaal aangeeft dat Musavat een pure oppositiepartij is die geregeld manifestaties houdt en waartegen de regering een heel restrictieve houding aanneemt.

Hij laat gelden dat hij een partijkaart en een aanbevelingsbrief van zijn partij bijbrengt en dat de commissaris-generaal geen enkele overtuigende reden bijbrengt om aan de echtheid te twijfelen, zodat er dus ook geen grond is om te twijfelen dat hij heeft deelgenomen aan manifestaties van zijn partij.

Hij poneert dat hij politiek actief was en vanaf 2011 door de politie werd lastig gevallen; hij stelt dat hij en zijn echtgenote verklaarden dat ze werden lastig gevallen sinds hij lid was van de partij, maar daarvoor niet. Volgens hem is er dan ook geen tegenstrijdigheid in hun verklaringen.

Verzoeker stelt dat hij medische attesten bijbrengt waaruit blijkt dat hij verwondingen heeft opgelopen; de aanbevelingsbrief en de verklaringen van hem en zijn vrouw geven volgens hem duidelijk weer dat hij

deze verwondingen heeft opgelopen ten gevolge van slagen toegediend door de politie naar aanleiding van een manifestatie waarop hij aanwezig was.

Waar de commissaris-generaal verzoeker tegenwerpt dat zijn reisroute niet geloofwaardig is omdat hij slechts weinig details kent, wijst verzoeker erop dat hij een smokkelaar betaald heeft om hem bij te staan en bepaalde regelingen te treffen. Hij acht het "niet meer dan normaal" dat aan hem "niet alle details werden meegedeeld" en dat hij "het grootste deel van zijn reisweg weggestopt zat".

Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing naar feit en recht faalt.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing stelt dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus zonder dit evenwel te motiveren.

Hij wijst erop dat in Azerbeidzjan "een algemene onveiligheidssituatie heerst ten aanzien van verschillende groepen van verschillende etnische origine of politieke overtuiging" zodat hij bij terugkeer dreigt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Volgens hem dient de asielzoeker niet noodzakelijk het bewijs te leveren van zijn individueel risico.

Hij stelt ook dat de beslissing om hem geen subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, ook niet gemotiveerd is. Hij laat gelden dat nergens wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie in Azerbeidzjan van die aard is dat hij niet moet vrezen voor zijn leven en herhaalt dat de commissaris-generaal zelfs erkent dat het heersende regime zeer restrictief omgaat met de oppositie.

Verzoeker stelt dat hij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing "te schorsen en te vernietigen" en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn voorgehouden politiek profiel niet aannemelijk maakt. Zo verklaarde verzoeker bij zijn verhoor op 4 oktober 2013 op het Commissariaat-generaal dat hij sinds 2011 lid is van de politieke oppositiepartij "Musavat" en propaganda voerde, maar bleek hij niet te weten of "Musavat" vertegenwoordigd is in het nationale parlement van Azerbeidzjan, noch wat de verkiezingsresultaten waren van zijn partij alhoewel verzoeker verklaart dat hij was gaan stemmen.

Verzoeker verklaarde verder (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2013, p. 12, 13) dat de laatste verkiezingen in Azerbeidzjan, de presidentsverkiezingen van oktober 2008 -vijf jaar geleden- waren en dat ene Rustam Ibragim Bekov toen opkwam als kandidaat voor "Musavat"

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er in het jaar 2009 een nationaal referendum werd gehouden over grondwetswijzigingen -waarbij onder andere moest gestemd worden over het invoeren van een onbeperkt aantal regeerperiodes voor de president- en in 2010 parlementsverkiezingen waren, alsook dat "Musavat" de presidentsverkiezingen van 2008 boycotte en niet opkwam met een kandidaat en voormelde partij bij de parlementsverkiezingen van 2010, zijn verworven zetels uit 2005 verloor en aldus sindsdien niet meer vertegenwoordigd is in het Azerbeidzjaanse parlement.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vermeldt dat hij verklaard heeft dat hij vanaf het jaar 2011 aangesloten was bij de partij "Musavat" en er in de beslissing van de commissaris-generaal verwezen wordt naar gebeurtenissen die zich in de jaren 2008, 2009 en 2010 voordeden, zijnde "meer dan een jaar voor verzoeker politiek actief werd", wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 4 oktober 2012 verklaarde "Één of twee jaar eerder (dan lidmaatschap in 2011) deed ik al aan politiek. Ik had vrienden, leden van Musavat, maar ik ben officieel lid geworden in 2011" (zie het verhoorverslag, p. 11) en dat hij tevens aangaf dat hij reeds propaganda voerde in zijn wijk vóór hij officieel lid werd in 2011 (zie het verhoorverslag, p. 11).

Het is dan ook geheel ongeloofwaardig dat verzoeker dermate onwetend was over zijn partij en bovendien foutieve informatie debiteerde op het Commissariaat-generaal, in plaats van desgevallend gewoon te antwoorden het niet te weten.

Waar verzoeker tevens verklaarde dat hij deelnam aan politieke manifestaties, meer bepaald twee in Baku, in maart 2012 en april 2013, is het naar het oordeel van de Raad niet aannemelijk dat hij gezien de restrictieve houding van het heersende Azerische regime tegenover de politieke oppositie, niet wist of deze manifestaties al dan niet waren toegelaten (zie het verhoorverslag, p. 13,14).

Bovendien komen verzoekers verklaringen hieromtrent niet overeen met wat de partijvoorzitter van "Musavat-Barda" stelt in de aanbevelingsbrief die verzoeker zelf neerlegt.

Zo schrijft de partijvoorzitter van "Musavat-Barda" immers in zijn brief dat verzoeker deelnam aan manifestaties op 2 april 2011, in 2012 en op 10 maart 2013 -volgens hem zowel verboden als toegelaten manifestaties-.

De brief vermeldt verder dat één van de manifestaties een protest was tegen de dood van soldaten, terwijl verzoeker verklaarde dat het doel van de manifestaties was "mensen te verenigen zodat ze zouden strijden voor mensenrechten en voor vrijheid" (zie het verhoorverslag, p. 14).

De brief maakt nog melding van het feit dat verzoeker tijdens de manifestaties geslagen is geweest door de politie, terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor aangaf dat hij in 2011 tijdens het voeren van propaganda op straat werd meegenomen door de politie en daarna geslagen werd in het politiekantoor, dat hij in 2013 twee convocaties ontving, maar dat er behalve deze incidenten, geen andere specifieke dingen zijn gebeurd als gevolg van zijn politieke activiteiten (zie het verhoorverslag, p. 5, p. 6-8, 10,11, 15).

De aangehaalde incoherenties tussen de inhoud van deze brief en verzoekers eigen verklaringen, maken dat noch aan de inhoud van de brief, als aan verzoekers verklaringen meer bepaald omtrent zijn politiek profiel, geloof kan worden gehecht.

Gezien verzoeker zijn politiek profiel niet aannemelijk maakt, hecht de Raad ook geen geloof aan de problemen die hij omwille van dit profiel beweert te hebben ondervonden.

Bovendien merkt de Raad aantal tegenstrijdigheden op tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, alsook tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote.

Zo verklaarde hij op het Commissariaat-generaal dat zijn problemen begonnen in augustus 2011 toen hij tijdens het propaganda voeren op straat werd meegenomen door de politie en geslagen werd in het politiekantoor (zie het verhoorverslag, p. 5, 10), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dit incident situeerde in het jaar 2013 (zie "verklaring" van 6 september 2013, vraag 3.5).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties volledige, nauwkeurige en coherente verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de

aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een gelijklopende en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verder stelt de Raad vast dat de vrouw van verzoeker verklaarde dat haar man reeds gedurende jaren vóór hun vertrek uit Azerbeidzjan door de politie werd verhinderd zijn werk als taxichauffeur uit te voeren, met name had de wegpollie zijn voertuig vaak doen stoppen om hem uit te schelden en boetes te geven om zijn politieke activiteiten stop te zetten (zie haar verhoorverslag van 4 oktober 2013, p. 8).

Verzoeker daarentegen, verklaarde dat hij, behalve de slagen die hij kreeg nadat hij opgepakt geweest was door de politie in augustus 2011 en de twee convocaties die hij in 2013 werden toegestuurd, niets anders heeft meegemaakt omwille van zijn politieke activiteiten (zie het verhoorverslag, p. 15).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij en zijn echtgenote verklaarden dat ze pas werden lastig gevallen sinds hij lid was van de partij, maar daarvóór niet, wijst de Raad op de verklaringen van zijn vrouw: "Mijn man werkte als taxichauffeur, maar hij kreeg problemen met de politie. Vaak verhinderde de politie hem te werken als taxichauffeur. Dat was gedurende de jaren voor ons vertrek. Men verhinderde hem te werken. Hij is vaak gestopt geweest door de wegpollie. Ze wisten dat hij lid was van Mustava. Ze vonden dingen uit om hem te stoppen. Hij werd uitgescholden. Men gaf hem boetes. Zodat hij zou stoppen met zijn activiteiten" (zie haar verhoorverslag, p. 8).

Dat verzoeker van deze problemen geen melding maakte en daarentegen beweerde dat hij, behalve de slagen die hij kreeg na van op straat opgepakt geweest te zijn door de politie in augustus 2011 en de twee convocaties die hij in 2013 werden toegestuurd, niets anders heeft meegemaakt omwille van zijn politieke activiteiten (zie het verhoorverslag, p. 15), keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan evenwel in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij medische attesten bijbrengt waaruit blijkt dat hij verwondingen heeft opgelopen ten gevolge van slagen, toegediend door de politie naar aanleiding van een "manifestatie waarop hij aanwezig was", merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij deze verwondingen opliep toen hij in augustus 2011 door de politie op straat werd opgepakt "omdat hij propaganda voerde" (zie het verhoorverslag, p. 5, 15).

Verder stelt de Raad vast dat uit dit attest ook niet blijkt dat de medisch-traumatische klachten, waarvan melding wordt gemaakt, veroorzaakt werden door slagen vanwege de politie.

In het attest dat werd uitgereikt op 16 juli 2012, staat daarentegen nog dat verzoeker reeds twee à drie jaar ziek is.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van het medisch attest.

Ook omtrent de twee neergelegde convocaties die verzoeker verklaart in 2013 van de politie gekregen te hebben, merkt de Raad incoherente verklaringen op.

Zo beweerde verzoeker wél te weten wanneer de convocaties uitgegeven werden, maar niet wanneer hij zich effectief diende aan te melden (zie het verhoorverslag, p. 6, 8).

Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat de twee convocaties bij hem thuis waren afgeleverd toen hij afwezig was -zijn vrouw heeft ze beide nadien aan hem gegeven (zie het verhoorverslag, p. 8)-, terwijl hij later dan weer verklaarde dat zijn vrouw hem enkel de eerste convocatie gaf en dat hij de tweede van een taxichauffeur overhandigd kreeg die van Barda naar Baku kwam waar naar ze reeds gevlucht waren na ontvangst van de eerste convocatie (zie het verhoorverslag, p. 17).

De Raad stelt vast dat de vrouw van verzoeker nog een andere versie bracht; zij stelde dat zij de eerste convocatie aan haar man gaf en dat zijn broer hem de tweede bracht in Baku (zie haar verhoorverslag p. 7, 8).

Waar verzoeker beweerde dat de reden waarom hij zich moest aanmelden lag in zijn politieke activiteiten voor "Musavat" in Barda en in zijn deelname aan manifestaties in Baku (zie het verhoorverslag, p. 7), stelt de Raad vast dat verzoeker volgens de convocaties, werd opgeroepen als "getuige in een crimineel onderzoek (zaak nr. 130300056)".

Het blijkt dat verzoeker bij zijn verhoor echter niet wist waarover dit onderzoek of deze zaak ging, hij verklaarde dat hij daarover ook niet geïnformeerd had en ook niet wist wat de actuele stand van zaken was (zie het verhoorverslag, p. 3, 7, 18).

De Raad hecht bijgevolg geen bewijswaarde aan deze convocaties, temeer gezien documenten om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, wat gelet op bovenstaande vaststellingen, zeker niet het geval is.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met de autoriteiten sinds 2011, wordt verder ondergraven door de vaststelling dat verzoeker persoonlijk in maart 2013 nog probleemloos een rijbewijs zou verkregen van de autoriteiten, meer bepaald van de wegpolitie GAI - waarover zijn vrouw verklaarde dat verzoeker door hen reeds jarenlang geviseerd werd (zie haar gehoorverslag, p. 3, 4)-.

De Raad hecht ook geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden reisweg.

Hij verklaarde -in zijn land van herkomst taxichauffeur van beroep (zie het verhoorverslag, p. 3) niet te weten door welke andere landen of plaatsen, buiten Wit-Rusland, de reis voerde, onderweg niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang en nergens aan een identiteitscontrole te zijn onderworpen. Hij hield voor onderweg geen identiteitsdocumenten bij zich te hebben gehad en verklaarde dat de smokkelaar "misschien een vals paspoort had gemaakt", maar stelde daar niet zeker van te zijn. Verder verklaarde verzoeker dat er met de smokkelaar geen praktische afspraken waren gemaakt voor het geval hij controle zou krijgen onderweg (zie het verhoorverslag, p. 9, 10).

De Raad wijst erop dat in alle redelijkheid van verzoeker verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en dat hij -nota bene een taxichauffeur- minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een vlucht uit het land van herkomst om zijn vrijheid of leven veilig te stellen, is immers een uiterst precarie onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject, de organisatie en de reisdocumenten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een smokkelaar betaald heeft om hem bij te staan en bepaalde regelingen te treffen en dat het "niet meer dan normaal" is dat aan hem "niet alle details werden meegedeeld" en dat hij "het grootste deel van zijn reisweg weggestopt zat", wijst de Raad erop dat uit de informatie in het administratief dossier, zoals toegevoegd door de commissaris-generaal, blijkt dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat verzoeker in deze omstandigheden geen praktische afspraken gemaakt had met de smokkelaar over eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar.

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over haar reisweg dragen dan ook op fundamentele wijze bij om zijn geloofwaardigheid teniet te doen.

De Raad heeft een sterk vermoeden dat verzoeker zijn reispaspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De bewering in het verzoekschrift dat er in verzoekers land van herkomst "een algemene onveiligheidssituatie heerst ten aanzien van verschillende groepen van verschillende etnische origine of politieke overtuiging", zodat hij bij terugkeer dreigt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt niet aannemelijk dat er in Azerbeidzjan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. *Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE